

[Socialministeren.]

gen af 1978, for at man kan se, hvem der ikke længere bør oppebære pension. Kriterierne for fremskridtssamfundets pensionstildeling fremgår, så vidt jeg har forstået, af Fremskridtsbladet nr. 21 i 1976, jeg citerer:

»... at de danske skatteydere simpelt hen ikke har råd til at betale for alle dem, som gerne vil stå af rotteræset, og som under de nuværende tilstande i alt for vidt omfang har held med sig til at komme over i invalidepensionistgruppen«.

Tydeligere kan det vist ikke siges.

Endelig vil fremskridtspartiet fjerne den konto, der dækker betalingsordningen for invalidepensionisters rejser med statsbanerne, så kan de selv betale, hvis de har råd til det. Det offentlige tilskud til statsbanernes drift skal også fjernes med uundgåelige prisstigninger til følge. Børnetilskud – for at gentage det endnu en gang – er heller ikke noget, invalidepensionister får.

For at fuldende billedet af invalidepensionistens situation skal det tilføjes, at pensionerne tildeles på åremål ned til 3 år med al den utryghed, som dette medfører hos den enkelte pensionist, og at det bliver umuligt at anke ethvert afslag på en ansøgning, for alle disse efter fremskridtspartiets opfattelse bureaukratiske ankeinstanser skal afskaffes.

Enkepensionerne skal nedskæres. Af ligestillingsgrunde skal der ikke være nyttilgang til enkepensionerne pr. 1. april 1977. For dem, der allerede har fået en enkepension tilkendt, låses pensionen fast på det nuværende niveau, uden at det bliver muligt at kompensere for f. eks. pris- og huslejestigninger.

Hvordan skal så den sociale lovgivning og administration tilrettelægges i fremskridtspartiets samfund? Ja, fremskridtspartiet ved godt, at der er nogle, der kan komme i klemme, hvis de her skitserede ordninger af det sociale sikringsystem gennemføres. Derfor har man afsat midler til den sociale sikringsvagt, som han kan dele ud af. Så må man blot håbe, at sikringsvagten f. eks. kan lide børn og ikke skønner, at det er selvforskyldt, om man eventuelt har fået for mange. For den sociale sikringsvagt har uindskrænket magt, arbejder ubundet af lovregler og udøver sit suveræne skøn.

Det er i det hele taget fremskridtspartiets tanke, at hele den sociale administration skal

varetages af disse såkaldte sociale sikringsvagter. Væk med socialforvaltninger, revaliderings- og pensionsnævn, socialcentre og væk med 80 pct. af de ansatte i den centrale administration, herunder skal specielt ankestyrelsen afskaffes, den er for bureaukratisk. Dens arbejde kan meget let afløses af 5 socialministerielle rejsekonsulenter, der skal bistå med rådgivning og vejledning. De sociale sikringsvagter skal være nogle personer med et positivt syn på erhvervslivet, og dette syn skal ligge til grund for deres arbejde og deres beslutninger. De skal løse de sociale problemer, ligesom læger løser sygdomsproblemer. Det vil sige, at hjælpen først kan sættes ind, når skaden er sket. Man kan ikke forebygge sociale problemer; man får jo først kendskab til dem, når de er indtruffet.

Men så ringer man efter den sociale sikringsvagt, der stiller diagnosen på stedet, udmåler et beløb efter forgodtbefindende, dvs. beløbet skal egentlig udmåles efter behov, siger fremskridtspartiet. Men hvem vurderer dette behov? Det gør sikringsvagten, og dommen kan ikke appelleres, for alle ankeinstanser er nedlagt. Man kunne ellers forestille sig, at der vil blive brug for sådanne institutioner.

Fremskridtspartiet opererer med noget, der hedder selvforskyldt trang – sådan har jeg i hvert fald forstået hr. Maistedes indlæg på Socialpolitisk Forenings møde sidste efterår – og det bliver den sociale sikringsvagt, der afgør, om man er virkelig og værdigt trængende eller ej, om man tilhører de allersvageste.

I fremskridtssamfundet vil vurderingen af behovet blive overladt fuldstændig til den sociale sikringsvagt, som arbejder ubundet af love, regler og paragraffer. Ingen ankemuligheder, alt er overladt til sikringsvagtens nåde og barmhjertighed. Vil vi virkelig her i Danmark have en socialpolitik som den her skitserede, med den menneskelige nedværdigelse i det vilkårlighedens samfund, som de sociale sikringsvagter repræsenterer, med alle disse asociale nedskæringer og indkomstoverførsler fra de dårligst stillede til de velbærgede? Jeg tror det ikke, og jeg håber det ikke.

Men fremskridtspartiet lever op med sine forslag til hr. Jørgen Juniors ord fra åbningsdebatten – jeg citerer:

»Fremskridtspartiets socialpolitik er baseret på, at der skal være råd til tryghed, og at svaret ikke skal tages fra den enkelte. Især at